

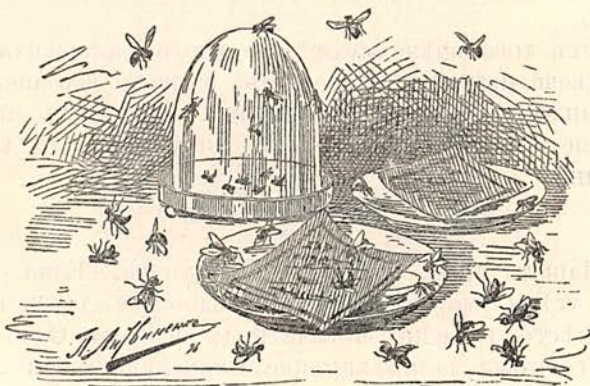
особенно когато ги извади съ перото и хвърли едната върху книгата. И прѣдставѣте си, за всичко това той обвинява не себе си, а пакъ насъ! Та има ли на този свѣтъ справедливостъ? . .

II.

Лѣтото станж горѣщо и всѣкой день мухитѣ ста, вахж все по-вече и по-вече. Тѣ падахж въ млѣкото-влизахж въ супата, въ мастилицата; брѣмчахж, въртѣхж се и кацахж по всичко.

Нашата малка мушица бѣше вече порасла голѣма, но и тя на нѣколко мѣста щѣше да загине. Прѣвъ пѣтъ тя си допрѣ краката до горѣщата госба, но ед-вамъ се оттърва жива; другъ пѣтъ, сѣнена още, тя налетѣ на запалената лампа и насмалко щѣхж да ѝ изгорѣхж крилата—изобщо тя прѣкара доста прѣмеждия.

Но единъ пѣтъ се случи нѣщо ужасно: донесохж двѣ книги, намазахж нѣщо по тѣхъ, посипахж ги съ захаръ и ги оставихж. Мухитѣ разбрахж, че това нѣщо се приготвява нарочно за тѣхъ, тѣ всички изведнѣжъ се спуснахж върху сладкото яденѣе.

Нашата муха сѣщо се спустиж върху едната кни-